

Arrest

nr. 80 125 van 25 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Aalst, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de burgemeester van de stad Aalst van 2 augustus 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 september 2011 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAN DER BORGHT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van bestuurssecretaris H. VAN DE PERRE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De tweede verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 24 maart 2011 vragen verzoekers de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan.

Op 2 augustus 2011 neemt de burgemeester van Aalst ten aanzien van de eerste verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52 § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving aangevraagd op 16/03/2011 (datum)

door (...) (naam en voornamen)

geboren te (...) op (in) (...)

van Marokko nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing :

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot (datum) om alsnog de vereiste documenten over te maken.

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

(...)

X Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende documenten werden niet voorgelegd: bewijs niet ten laste van het OCMW.”

Op 2 augustus 2011 neemt de burgemeester van Aalst ten aanzien van de tweede verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52 § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving aangevraagd op 16/03/2011 (datum)

door (...) (naam en voornamen)

geboren te (...) op (in) (...)

van Marokko nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing :

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot (datum) om alsnog de vereiste documenten over te maken.

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

(...)

X Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende documenten werden niet voorgelegd: bewijs niet ten laste van het OCMW.”

2. Over de rechtspleging

In hun verzoekschrift duiden verzoekers de *“Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Migratie en Asielbeleid”* als verwerende partij aan.

De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad derhalve toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cf. RvS 10 juni 1997, nr. 66.659 en RvS 18 december 2001, nr. 101.932). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cf. RvS 1 december 1999, nr. 83.770; RvS 1 juli 2003, nr. 121.147).

Alleen de stad Aalst, vertegenwoordigd door de burgemeester, werd als verwerende partij opgeroepen.

Op de bestreden beslissingen wordt onderaan gesteld dat deze getroffen werden door de burgemeester van de stad Aalst. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betref-

fende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), nu in de bestreden beslissingen enkel wordt vastgesteld dat verzoekers de gevraagde documenten niet hebben overgemaakt. Voormeld artikel luidt als volgt: “§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De bestreden beslissing werd getroffen door de burgemeester op grond van zijn autonome bevoegdheid die hem in dit verband wordt toegekend op grond van artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit.

Bijgevolg werden de bestreden beslissingen door de stad Aalst genomen en wordt deze als verwerende partij aangeduid.

1. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van het ‘fair play principe’.

Daar beide middelen op elkaar voortbouwen worden ze behandeld.

3.1.1. Verzoekers adstrueren hun eerste middel als volgt:

“Doordat verwerende partij haar weigeringsbeslissingen in casu heeft gebaseerd op volgende redenen:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Volgende documenten werden niet voorgelegd: bewijs niet ten laste van het OCMW.

Terwijl verzoekers zich op datum van het nemen van de kwestieuze beslissing wel degelijk in de toestand bevonden die vereist was in het ontbrekende document en thans nog steeds voldoen aan de gestelde voorwaarden.

Dat verzoekers door een ongelukkige samenloop van omstandigheden (o.a. een misvatting aangaande de voor te leggen documenten), niet heeft kunnen voldoen aan de tijdige afgifte van de gevraagde documenten.

Dat verzoekers op heden wel beschikken over de benodigde documenten, zijnde:

- bewijs niet ten laste van het OCMW (x2).

Dat verzoekers strikt gezien formeel niet voldeden aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, doch wel duidelijk inhoudelijk voldeden aan de voorwaarden zoals in casu aan de hand van stukken wordt aangetoond.

Dat de situatie van verzoekers ongewijzigd is gebleven vanaf het ogenblik dat zij in België aangekomen zijn tot hun aanvraag van de verklaring tot inschrijving.

Dat verwerende partij zich derhalve heeft gebaseerd op onjuiste feitelijke gegevens.

Dat de enige tekortkoming van verzoekers erin bestaat het niet tijdig overmaken van de vereiste documenten, waarbij deze toestand geen enkel bedrog laat vermoeden, maar alleen blijkt geeft van een misvatting. Dat de sanctie die erin bestaat als grondslag te dienen voor een bevel om het grondgebied te verlaten buiten verhouding staat tot de specifieke situatie.

Dat verwerende partij derhalve ten onrechte beslist om de verklaring tot inschrijving aangevraagd op 16/3/11 te weigeren.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Verzoekers adstrueren hun derde middel als volgt:

“Doordat verwerende partij als redenen van de bestreden beslissing het volgende aangeeft:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Volgende documenten werden niet voorgelegd: bewijs niet ten laste van het OCMW.

Terwijl de omstandigheden op grond waarvan de verklaring tot inschrijving werd geweigerd, zijnde het niet ten laste zijn van het OCMW, zowel op het ogenblik van de bestreden beslissing als op heden nog steeds bestaan.

Dat dit wordt aangetoond door bijgevoegde documenten. Dat de situatie van verzoekers ongewijzigd is gebleven vanaf het ogenblik dat zij in België aangekomen zijn tot hun aanvraag van de verklaring tot inschrijving.

Dat verwerende partij de benodigde documenten op eenvoudig verzoek van verzoekers had kunnen verkrijgen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers een aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 40bis, §2, 4° juncto artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet zoals van toepassing op de ingediende aanvraag voorziet:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)”

Artikel 40ter, eerste lid, van de vreemdelingenwet stelt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

In het aanvraagformulier (bijlage 19ter) werd aan verzoekers uitdrukkelijk meegedeeld dat ze binnen de drie maanden, ten laatste op 23 juni 2011 *“een bewijs van niet ten laste van het OCMW de vreemdeling of de Belg”* dienden bij te brengen. In de bijlage 19ter wordt ook uitdrukkelijk aangegeven dat de aanvraag overeenkomstig artikel 52 van het vreemdelingenbesluit behandeld zal worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers dergelijke documenten niet bijgebracht hebben. Dit wordt evenmin door verzoekers betwist. In hun verzoekschrift stellen verzoekers dat door een misverstand deze documenten niet werden bijgebracht, maar dat ze er wel over beschikken. Bijgevolg heeft de verwerende partij terecht overeenkomstig artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit gehandeld. Dit artikel luidt als volgt: *“§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”* Daar in casu niet alle vereiste documenten overgemaakt werden, diende de verwerende partij de aanvraag door middel van de bijlage 20 te weigeren.

Waar verzoekers stellen dat de verwerende partij de stukken op eenvoudig verzoek had kunnen krijgen, wordt erop gewezen dat voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij het desbetreffende document uitdrukkelijk aan verzoekers gevraagd heeft, en wel in de aanvraag die door verzoekers werden ondertekend. Ook heeft de verwerende partij verwezen naar de gevolgen indien deze documenten niet bijgebracht zouden worden. Verzoekers tonen geen overmachtsituatie aan.

Waar verzoekers de ontbrekende stukken aan hun verzoekschrift toevoegen, wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Op het moment van de bestreden beslissing hadden verzoekers deze documenten niet aan de verwerende partij overgemaakt. Bijgevolg kunnen verzoekers de verwerende partij ook niet verwijten

hiermee geen rekening te hebben gehouden. Wat betreft deze stukken die door verzoekers aan hun verzoekschrift gevoegd worden merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vragen verzoekers in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad.

Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat verzoekers geenszins aantonen dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. In casu maakt de verzoekende partij door het aanvoeren van het argument dat de omstandigheid dat zij niet ten laste van het OCMW waren bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

De middelen zijn ongegrond.

3.2 In een tweede middel voeren verzoekers de schending van de formele motiveringsplicht aan. In het middel zelf voeren zij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

“Doordat verwerende partij als redenen van de bestreden beslissing het volgende aangeeft:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Volgende documenten werden niet voorgelegd: bewijs niet ten laste van het OCMW.

Terwijl de omstandigheden op grond waarvan de verklaring tot inschrijving werd geweigerd, zijnde het niet ten laste zijn van het OCMW, zowel op het ogenblik van de bestreden beslissing als op heden nog steeds bestaan.

Dat dit wordt aangetoond door bijgevoegde documenten. Dat de situatie van verzoekers ongewijzigd is gebleven vanaf het ogenblik dat zij in België aangekomen zijn tot hun aanvraag van de verklaring tot inschrijving.

Dat door de bestreden beslissing enkel te steunen op enerzijds het niet-tijdig overmaken van documenten en anderzijds op onjuiste beweegredenen, zonder over te gaan tot de noodzakelijke onderzoeken om in staat te zijn zich met volle kennis van zaken uit te spreken over de financiële toestand van verzoekers heeft verwerende partij zijn verplichting tot formele motivering miskend. Dat zij hierdoor tevens haar beslissing heeft genomen zonder zich ervan verzekerd te hebben dat deze beslissing geen inmenging zou uitmaken in het privé en familiaal leven van verzoekers, wat onverenigbaar is met de principes bekrachtigd in art. 8 E.V.R.M..

Dat verwerende partij tekortgekomen is aan haar verplichting tot formele motivering en zij niet op geldige wijze haar beslissing heeft gerechtvaardigd ten aanzien van art. 8 E.V.R.M..

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit en naar het feit dat het bewijs van niet ten laste te zijn van het OCMW, niet voorgelegd werd door verzoekers. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden had de verwerende partij geen bijkomende onderzoeken moeten uitvoeren, nu aan verzoekers voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gevraagd om het bewijs van niet ten laste te zijn van het OCMW bij te brengen voor 23 juni 2011. Verzoekers hebben drie maanden de tijd gehad om de bijkomende documenten bij te brengen, maar ze hebben nagelaten dit te doen.

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Verzoekers betwisten niet dat ze de gevraagde documenten niet bijgebracht hebben. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 EVRM werd voldaan. De burgemeester van Aalst kon dan ook toepassing maken van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit. Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECCK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen tonen verzoekers dergelijke onmogelijkheid niet aan. Ze voeren geen elementen aan die specifiek betrekking hebben op hun gezinsleven en tonen niet op voldoende wijze met concrete elementen aan dat een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk is.

Er wordt te dezen geen onrechtmatige inmenging in het gezinsleven van verzoekers aangetoond. Derhalve kan de vraag naar de schending van de motiveringsplicht betreffende de belangenafweging tussen de gezinsbelangen en de verwijderingsmaatregel in casu niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270), daargelaten de vraag of dergelijke belangenafweging uitdrukkelijk uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588; RvS 27 juni 2007, nr. 172.822; RvS 8 januari 2008, nr. 178.351). Noch de formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch het door verzoekers aangevoerde artikel 8 EVRM omvat evenwel een dergelijke motiveringsplicht en vereist een uitdrukkelijke motivering van de afweging van de respectievelijke belangen (RvS 30 april 2010, nr. 203.504), zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Verzoekers maken de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN